

Дѣдо Миланъ

„Всѣко дете, взето отдѣлно, е ангелъ, но група деца сж страшно жестоки“ — така е казалъ голѣмиятъ руски писателъ Достоевски въ своя романъ „Братя Карамазови“.

И колко вѣрни сж тия думи.

За мигъ ако се вглѣбя въ размисълъ по своето минало, спомнямъ си хубаво нашата детска дружина като ученици

На училище

На лѣтото днитѣ безгрижни
преминахъ въвъ радостъ и
смѣхъ —
отъ сутринъ до вечеръ съ
другари
въ ливадитѣ волно играхъ,

Въ рѣката се кжпѣхме дружно,
щомъ лѣхнѣше лѣтниятъ зной, —
малини съ кошници брахме
и лешници млѣчни безъ брой.

Но ето септемврий пристигна,
звѣнчето приветно звѣни —
ще почнемъ съ молитва
сърдечна
отново учебнитѣ дни

Георги Костакевъ

въ прогимназията на близкия до родното ми село градъ. Често ние се преваряхме, кой по-жестокъ да бжде или къмъ нѣкое беззащитно животно, или къмъ малкитѣ махленски деца, или най-сетне въ усмиването нѣкой недостатъкъ на движещитѣ се по улицата хора.

И незабравимъ остава и до днесъ за мене оня день, въ който изживѣхъ най-голѣмото посрамване и отъ който, струва ми се, съмъ престаналъ да се присмивамъ на чуждитѣ недостатъци. Отъ този день въ душата ми е останала още тжга, още мжка за една моя ло-